

at man dengang, da Grundloven blev vedtaget, ikke havde stillet sig Forholdet ganske klart. Jeg er tilbøielig til at troe, at man dengang maaskee nærmest havde tænkt sig, at der Intet skulde skee førend ved Regnskabet's Prøvelse; jeg er ikke utilbøielig til at troe, at man nærmest har høyt de norske Bestemmelser for Die, og at man netop efter det Forbillede har tænkt sig, at den hele Sag virkelig skulde hvile, skulde staae hen, indtil Regnskabet var prøvet af Revisorerne, og Sagen derpaa blev forhandlet paa det Grundlag, som var givet ved Revisorerne's Beretning, og selv den Bestrægtning, at dette kunde medtage lang Tid, er maaskee ikke noget Beviis for, at man dog ikke netop oprindelig har tænkt sig Sagen saaledes. Det er f. Ex. en Kjendsgjerning, — jeg kan maaskee tage feil af et enkelt Aar, men jeg troer, heller ikke mere — at for Die-blikket behandler det norske Storting, nu i 1857, først Regnskabet for Aarene 1852—53; — det er muligt, at det er Regnskabet for 1853—54; større er min Feiltagelse ialfald ikke. Det høitærede Thing vil see, hvor lang Tid der gaaer hen, inden Regnskabet aflægges, dernæst den forfatningsmæssige Prøvelse finder Sted, og saa den endelige Afgjørelse i Henshold til Revisionens Forslag skeer. Jeg troer, som sagt, at dette var den oprindelige Tanke, men jeg skal gjerne erkjende, at den Vei, man siden er kommen ind paa, i visse Retninger har sine Fordele. Der har dannet sig en Praxis, som vel snarere maa siges at skrives sig fra Frankrig; man har uden Tvivl fulgt Exemplet fra Frankrig, Belgien, fort sagt, de Lande, hvis constitutionelle Liv væsentligt er bygget paa den tidligere franske Praxis fra Restaurationsiden og fra Juliføngedømmets Periode, man er kommen ind paa Tillægsbevillinger. Nu er der med Hensyn til Tillægsbevillinger, en væsentlig Forskjel at gjøre imellem to Arter. Der er een Art af Tillægsbevillinger, som jeg vil kalde Tillægsforudbevillinger, det er saadanne Tilfælde, hvor det blot er en Fortsættelse af Finantsloven, hvor Udgiften ikke er afholdt, naar man begjærer en Bevilling, som endnu ikke er afholdt, saaledes til at gjøre en større eller en anden Udgift, end der er hjemlet ved

Finantsloven. I dette Tilfælde, mener jeg, maae Alle erkjende, at Sagen staaer ganske saaledes, som om Udgiften allerede var optagen i det første Finantsforslag, og ikke nogen somhelst Purist vil kunne nægte, at Grundloven ikke kan forstaaes anderledes, end at det er ligesaa godt, naar en Udgift bevilges ved Tillægsforudbevilling, som naar det var skeet paa Finantsloven, og dog er det indlysende, at det er en Afvigelse fra den strenge Ordfortolkning af Grundloven. Thi Finantsloven vider vi Alle, hvad er; det er den ene store almindelige Lov, og denne har ikke hjemlet en saadan Udgift, som hjemles ved en Tillægsforudbevillingslov. Dernæst kunne vi ved Siden af de vel bekendte Tillægsforudbevillingslove have enkelte Bevillingslove, som væsentligt ordne et eller andet Forhold, hvoraf der flyder en Udgift, saaledes som naar en Slutningsparagraf siger: „Til denne Lovs Udførelse bevilges dette eller hiint Beløb.“ Her troer jeg ogsaa, at Alle ville erkjende, at Sagen er ligesaa vel og ligesaa godt ordnet, som om Beløbet allerede var opført paa Finantsloven. Vi komme dernæst til, hvad jeg vil kalde Tillægsefterbevillingslove, dersom en Udgift er bleven gjort, og denne Udgift derpaa foreslaaes dækket ved en Lov, og denne vedtages. Der mener jeg ogsaa, at Alle ville indrømme, at Sagen er bragt i Orden ganske paa samme Maade, som om det havde staaet paa Finantsloven selv. Dette viser, mener jeg, bedst, hvorledes man er aldeles nødt til at anvende Grundlovens Bestemmelse i § 52 paa en anden Maade end efter den strenge bogstavelige Ordlyd. Men lad os nu tage det Tilfælde, hvor hverken Udgiften er opført paa Finantsloven, eller paa en Tillægsforudbevillingslov, eller paa en enkelt særskilt Lov, som i Almindelighed ordner andre Forhold, men tillige har en saadan Udbetalings-Bemyndigelsesclausul som den, man i den seneste Tid i Folkethinget har begyndt at indføre i saadanne Love, og hvor man endelig heller ikke har saaget en Efterbevillingslov. Saa ere vi ude over § 52 og komme ind paa § 53, saa komme vi til Regnskabet, til Revisionen; Statsregnskabet kommer altsaa for og bliver prøvet af Revisorerne, der gjøres